

CHƯƠNG BỐN

TRẦN GIA TRANG

Thật không bút nào tả xiết giữa một vùng núi non hùng vĩ, ba mặt Bắc Đông Nam bao quanh bởi những dãy núi đá, làm thành một bức tường thành kiên cố thiên nhiên.

Phía Tây có một con sông nhỏ, chi nhánh của Đà giang, nằm ẻo lã bên cạnh sườn núi cao chót vót. Con sông này giòng nước trong vắt, có lẽ một phần nhờ những thác nước từ trên núi đổ xuống.

Hai đỉnh núi phía Nam chụm đầu vào nhau, chừa một lỗ trống như cái ổ tò vò, làm thành cửa ra vào động, mà bên trong là một vùng thung lũng cỏ non xanh biếc.

Một trang viên đồ sộ, ngói đỏ, nằm phơi sắc dưới ánh mặt trời...Xa xa là một cái hồ tạo bởi những thác nước của ba mặt núi đổ xuống, gọi là hồ Nhật Nguyệt.

Phía Tây là một dãy bình nguyên xanh ngát, mát tận chân trời...

Lý Dân tuy với tâm hồn mộc mạc chất phác và cũng là lần thứ hai trông thấy cảnh sắc này, nhưng trước cái đẹp của hoá

công, lòng không khỏi rúng động, buộc miệng khen dài:

- Cảnh trí ở đây, ngoài tráng sĩ ra, chắc chẳng ai tìm được một chỗ ở thần tiên như vậy!

Bấy giờ cả hai đã xuống ngựa. Bọn gia nhân của Trần Quốc Anh liền chạy tới đón chủ. Chàng trao ngựa cho họ, căn dặn mấy lời, rồi mới kể với Lý Dân:

- Chốn này do một sự tình cờ ta lạc bước đến đây trong lúc rượt theo một con nai. Từ đó ta quyết sinh sống nơi đây mới xin phép song thân ta xây cất trang viện này.

- Tôi nghe Trần tướng công kể lại, Trần gia trang của tráng sĩ đã xây cất nhiều năm rồi, từ lúc Trần lão công còn sinh thời.

- Phải! Đã trên 10 năm rồi. Ta còn nhớ sau mấy năm đi chu du trở về nhà, ta xin phép song thân xây một trang viện ở một vùng hoang dã. Mới đầu ta bị cha mẹ cự tuyệt, sau nhờ thời cuộc cha mẹ ta đồng ý cho thợ thầy xây cất ròng rã hai năm mới hoàn thành và phải mấy năm sau họ mới đến viếng! Chắc lão không quên lần trước, cách đây 4 năm, lão đưa song thân ta đến đây chứ?

- Thưa, tôi làm sao quên được? Cũng chính vì chuyện trước tôi có theo Trần lão công và Trần lão phu nhân đến đây, nên chủ tôi mới giao tiểu công tử cho tôi đưa đến gia trang của tráng sĩ.

Câu chuyện vụt nhắc đến Hùng Phong làm Lý Dân rơi rơi nước mắt. Trần quốc Anh cũng không muốn bị giao động nên phát tay gọi một gia nhân:

- Người đưa lão đến đây nhà gia đình, sắp đặt chỗ ăn ở cho

lão và gọi Văn Nhất, Vũ Hiền đến đây gặp ta ngay.

- Thừa vâng!

Trần quốc Anh quay sang nói với Lý Dân:

- Lão hãy theo gia nhân ta về chỗ nghỉ và nhờ họ chăm sóc vết thương cho. Việc tìm kiếm Hùng Phong để ta lo liệu. Có tin tức gì ta sẽ cho lão biết.

Lý Dân xá chào Trần Quốc Anh theo chân tên gia đình đi đến dãy nhà phía sau trang viện. Bọn tráng đinh kẻ vô người ra, mỗi người lo làm phận sự mình, không ai nói chuyện với ai, ngoài nụ cười chào đón trên môi.

Lý Dân ngẫm hiểu vị tráng sĩ này vốn con nhà võ. Tuy lập một trang viện thi vị giữa cảnh trí thiên nhiên, nhưng không khác gì một chỗ đóng quân với thành trì vững chắc, vạn binh hùng khó thể tấn công vào được!

Trang viện có hai tầng và có thêm một vọng lâu mái nhọn nhô ra, lối kiến trúc như một tiểu lầu dùng để ngắm sao thưởng nguyệt. Nhưng trên thực tế “lầu vọng nguyệt” này là để kiểm soát sự đột nhập của kẻ lạ từ phương Nam.

Ba phía Bắc Đông Tây vì non cao chón chỡ, người bên ngoài không thể len vào được, ngoài mặt cửa phía Nam. Song nơi đó có một đội tráng đinh thay phiên canh giữ ngày đêm. Nếu có biến thì sẽ có tiếng “tù và” thổi lên báo động.

Trần quốc Anh là một người trí dũng. Trong cốt cách nho nhã của chàng có cả cái hùng của con nhà tướng.

Không ai có thể tưởng tượng, một tráng sĩ hình thái của

một thi nhân lại là một tay kiếm khách tuyệt luân! Tài xạ tiễn của chàng ít có kẻ bì kịp! Nội việc chàng bắn hai mũi tên trúng ngay yết hầu của con hổ dữ ngay khi nó đang vật lộn với Lý Dân, cũng đủ thấy cái tài bá phát bá trúng của chàng.

Người lạ mới vào Trần gia trang tưởng như một chỗ ẩn cư của một người xa lánh thế sự thích sống với thiên nhiên. Nhưng nếu ai ở lại lâu ngày nhìn thấy cách tổ chức và phòng bị của Trần gia trang mới biết cái tài binh lược của tráng sĩ Tiêu Dao Trần Quốc Anh!

Bởi vì, nơi đây nếu dùng làm một chỗ dụng binh thì dù cho thiên binh vạn mã có tấn công cũng không thể vào được! Và nếu có bị bao vây thì dù cho trăm năm cũng không làm cho người bên trong nao núng! Vì ngoài cái trại chăn nuôi nằm phía trái thung lũng, còn có dãy bình nguyên phía Tây cung cấp lúa gạo và rau cải quanh năm cho cả ngàn người.

Bọn tráng đinh và gia nhân trong nhà thường không quá 30 người. Nhưng khi có biến thì chỉ cần mật lệnh của Tiêu Dao, những nông phu đang cày ruộng bỗng trở thành những chiến sĩ can trường. Và Trần gia trang một khi có biến sẽ trở thành đồn trú chứa hàng ngàn binh ròng.

Trại chăn nuôi, ngoài những thú như heo dê gà vịt... để ăn, còn có trại nuôi bò để lấy sữa, nuôi trâu để kéo cày. Trại này không những cung cấp nhu cầu cho Trần gia trang một cách dư dả, mà còn bán ra thị trường bên ngoài, đem đến cho trang chủ Quốc Anh một số lợi đáng kể.

Thêm vào đó Trần gia trang còn có nuôi một đàn ngựa quý mấy chục con, mà Trần Quốc Anh lấy việc chăm nom ngựa là

thú tiêu khiển của mình. Chàng rất quý ngựa và xem ngựa như người bạn đồng hành trung thành. Hơn nữa chàng còn dùng ngựa để huấn luyện các gia đình, phòng khi có biến họ sẽ là những kỵ mã xông pha chống địch.

Tuy vậy, từ ngày thành lập Trần gia trang đến nay Tiêu Dao tráng sĩ vẫn chưa có hoạt động nào làm kinh động bên ngoài.

Nếu ai dòm ngó lưu ý tới, chỉ biết đại khái nơi đó là chỗ ẩn cư của một chàng phong lưu tuấn nhã, thích làm bạn với gió trăng, thích ngao du sơn thủy, thích một mình trên lưng ngựa vượt suối băng đèo...

Vì lúc nào người ấy cũng đeo bên mình thanh trường kiếm, nên thiên hạ gọi chàng là tráng sĩ.

Cái biết của thiên hạ về Tiêu Dao rất ít, vì khung trời chàng sống được che giấu trong những bức tường núi đá...

Mỗi tháng một lần vào đêm trăng tròn, Trần gia trang có cuộc thao dợt võ nghệ giữa người trong trang với nhau.

Ba hầu cận thân tín nhất của Tiêu Dao Trần Quốc Anh cũng là ba dũng sĩ cung kiếm song toàn, có bốn phận thao dợt các trang đình thuần thực đường gươm mũi giáo.

Còn những tài năng xuất chúng của Tiêu Dao ai ai cũng nên biết là: vẽ tranh, làm nhạc, thổi tiêu, ngâm vịnh thi phú... Vốn dĩ đỗ Trạng nguyên, thì văn chương của chàng đã từng đứng đầu sĩ tử bốn phương. Thêm vào một tâm hồn lãng mạn phong lưu, thì nếu chàng có tài “cầm kỳ thi họa” cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên!

Hôm ấy vào lúc giữa khuya, trời oi ả nóng bức, Lý Dân lên giường nhắm mắt đã lâu vẫn không sao ngủ được, vì thao thức nhớ tới bốn phận mình chưa làm tròn...

Tới đây mấy hôm rồi, Lý Dân vẫn chưa có dịp gặp lại Trần Quốc Anh. Mấy lần hỏi thăm bọn gia nhân xin gặp chủ nhân của họ. Họ đều trả lời: “chủ nhân tôi đang bận nơi trại ngựa”. Có lần nói: “Chủ nhân hiện đang viếng các rẫy”. Và lần nào, sau câu trả lời họ đều nói:

“- Xin bác yên lòng. Tráng sĩ không quên bác đâu! Có điều chưa đến lúc Tráng sĩ cần gặp bác, nên chưa cho gặp đó thôi.”

Đêm nay Lý Dân không ngủ được. Một phần vì trời nóng, một phần vì nhớ tới tiểu chủ. Tự nghĩ: “bữa nay sức khoẻ ta đã bình phục, vết thương đã lành, thì không thể nào sống cảnh ăn không ngồi rồi, mặc tình tiểu chủ sống chết ra sao! Làm người chữ trung đứng đầu. Huống chi ta được chủ nhân tín nhiệm giao trọng trách cho mình mà không làm tròn. Thật là xấu hổ! »

Lý Dân càng nghĩ, càng bức rức khó chịu, nên không thể nằm yên, vùng ngồi dậy đi ra trước sân...

Dãy nhà phía sau trang viện dành cho gia nhân, Lý Dân ngồi im lìm trên khúc cây to có cửa hai đầu, y như cái băng dài. Giờ này bọn gia nhân tôi tớ đều ngủ yên, chẳng thấy bóng người lai vãng!

Nền trời lấm tấm sao thưa và mong manh ánh trăng lưỡi liềm tỏa xuống trần gian một màu vàng nhạt trên cỏ trên cây...

Trong lòng đang ngùi ngùi... thình lình Lý Dân nghe tiếng sáo diều dặt khoan thai từ trên cao vọng xuống. Tiếng sáo thật du

dương khiến người nghe tưởng mình như đang ở thế giới xa lạ nào...?

Tiếng sáo đã dứt từ lâu mà Lý Dân vẫn còn ngồi trơ trơ một chỗ. Lòng dạ chất phác, Lý Dân tưởng như tiếng sáo từ trời vọng xuống. Tự nghĩ:

“- Phải chăng trời cao muốn tỉnh thức mình bốn phận làm « tôi tớ » trung thành?”

Ý nghĩ ấy khiến Lý Dân bàng hoàng kinh hãi, chạy tuốt vào nhà, toàn thân run lên.

Sáng hôm sau vừa thức dậy, Lý Dân gặp ngay thơ đồng của Trần quốc Anh, một thiếu niên độ 12, 13 tuổi tên gọi Thiện Tâm.

Thằng nhỏ mặt mày tươi rói, cười cười nói với Lý Dân:

- Bữa nay chủ nhân tôi gọi bác đến diện kiến. Bác vui mừng chứ?

Quả thật Lý Dân mừng ra mặt, cuống quýt theo chân Thiện Tâm, nhưng đi được vài bước vụt đứng khựng lại nói nhỏ:

- Hồi tối này tôi ngủ không được nên ra sân hóng mát, chợt nghe tiếng sáo từ trời vọng xuống ... Tôi quá sợ liền...

Thiện Tâm cười hắc hắc, chận lời :

- Bộ bác tưởng là ma thổi sáo nên trốn chạy phải không?

Lý Dân ú ớ :

- Ma tôi không sợ! Tôi chỉ sợ trời đất thần thánh...

Thiện tâm nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Lý Dân, nên không cười nữa, nói khẽ:

- Chính chủ nhân tôi thôi sáo đó. Bác đừng sợ! Thường thường vào những đêm trăng thanh vắng, người hay ngồi ở “vọng nguyệt lâu” thổi sáo hoặc khảy đàn...

Lý Dân nghe nói, sững sờ hỏi:

- Hóa ra Tiêu Dao tráng sĩ thổi sáo tuyệt diệu như thế sao?

Tên thơ đồng hãnh diện như tự khoe mình:

- Chao ôi! Còn nhiều điều mà bác không ngờ nữa. Một chốc vào nhà ngang qua đại sảnh, tôi sẽ chỉ bác xem những bức tranh vẽ danh lam thắng cảnh mà mỗi khi đi xa, gặp nơi đâu có cảnh đẹp, người dừng chân vẽ cảnh đó để lưu lại kỷ niệm.

Quả đúng như lời tên thơ đồng, vừa bước vào chính diện ngang qua đại sảnh, Lý Dân thấy trên vách treo nhan nhản những bức tranh tuyệt đẹp. Với đôi mắt quê mùa của Lý Dân chỉ biết dùng tiếng “đẹp” để khen, chớ không biết nói lời phê bình nào khác!

Khi ấy cả hai đi lên tầng lầu trên và quẹo bên hữu là đến thư phòng của chủ nhân.

Vừa bước tới ngưỡng cửa, Lý Dân đã nghe tiếng nói quen thuộc của vị tráng sĩ tài hoa vang lên:

- Có phải Thiện Tâm và lão Lý Dân đó không?

- Thưa tráng sĩ, chúng tôi đây.

Cũng với bộ y phục màu trắng thật thanh lịch, người ấy

đang đứng bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài trời, tay chấp sau đít. Bữa nay người ấy không chít khăn tang, không đeo bảo kiếm, trông giống như một thư sinh.

Vừa vào đến nơi, Thiện Tâm khoanh tay đứng một bên. Lý Dân chấp tay nói:

- Cảm ơn Tráng sĩ đã cho phép già đến gặp bữa nay.

Trần Quốc Anh quay mặt lại, tươi cười :

- Lão tưởng ta quên lão chẳng? Không đâu! Ta không quên lão, nhất là ta không bao giờ quên điều mà lão đang lo. Bởi vì Hùng Phong là cháu của ta, điều lo âu của lão chính là nỗi lo âu của ta!

Lý Dân cúi mặt, nói thật nhỏ:

-Thưa tráng sĩ, tôi chỉ xin phép tráng sĩ cho tôi được ra đi tìm tiểu chủ của tôi.

Trần Quốc Anh dịu dàng:

- Mấy hôm sởi dĩ ta không để cho lão gặp ta, vì thâm tâm ta muốn lão nghỉ dưỡng sức vài ngày. Khi vết thương đã lành, sức khỏe đã bình phục, đương nhiên là lão có thể đi.

Lý Dân vụt quỳ sụp xuống, nói:

- Đa tạ tráng sĩ đã chấp thuận cho tôi sớm ra đi tìm tiểu chủ của tôi.

Trần Quốc Anh vội vàng bước tới đỡ Lý Dân đứng lên, vừa nói:

- Ngày về tới Trần gia trang ta đã cho người chia nhau đi tìm Hùng phong. Người đi theo Đà giang xuôi đến Hoàng hà (sông Hồng), người đi Thanh Hoá, người đến Thăng Long, kẻ đi vào các thôn xóm, kẻ vào vùng có bọn hắc đạo... Tất cả có 5 người chia nhau đi tìm. Chúng giỏi võ nghệ, đầy đủ sức khỏe và trí tuệ. Ta tin rằng nếu cháu ta còn sống, họ sẽ tìm ra và đưa về đây.

Ngừng một lúc chàng tiếp:

- Ta thấy lão đã lớn tuổi, nên muốn giữ lão ở đây chờ tin của gia nhân ta. Lão nghĩ thế nào?

Lý Dân nghe nói lại quỳ sụm xuống:

- Xin Tráng sĩ thương tình cho phép tôi được đi tìm chủ. Tuy rằng tôi tuổi già sức yếu, tuy rằng đã có nhiều người lo việc này, nhưng tôi không thể ngồi một chỗ mà yên lòng được.

Biết không thể nào cưỡng lại ý chí của Lý Dân. Lòng trung thành của người nô bộc già làm Trần Quốc Anh cảm động. Chàng quay mặt ra cửa sổ để che giấu nỗi cảm xúc của mình, nói thật nhẹ:

- Thôi được! Lão hãy đứng dậy. Ta sẽ để lão ra đi.

Lý Dân đứng lên, Trần quốc Anh hỏi :

- Lão biết đi ngựa không ? Ta sẽ cấp cho lão một con tuần mã.

- Hồi còn trẻ tôi biết cỡi ngựa, nhưng không giỏi lắm. Nay đã già rồi, có ngựa tốt sợ không giữ được thân, còn làm mất ngựa quý của tráng sĩ. Và lại, tôi định làm nghề đưa đò đón

khách qua sông để dò la tin tức tiểu chủ. Chắc tôi không dùng đến ngựa.

Trần quốc Anh gục gật đầu :

- Cũng được ! Làm nghề đưa dò dò la tin tức rất hay ! Để ta sẽ cho lão ít tiền chi dụng. Ngày nào lão cần thêm chi phí sinh sống, hoặc có được chút manh mối về cháu ta, hay quá mệt mỗi kiệt sức... thì hãy trở lại đây.

- Tôi xin vâng lời tráng sĩ.

Nói rồi Lý Dân toan đập đầu lay tạ, nhưng Trần Quốc Anh vội vàng bước tới giữ vai ông ta, nói :

- Đừng đừng ! Lão không cần quá thủ lễ. Ở đây không như ở phủ Thượng tướng. Tất cả gia nhân tráng đinh trong trang, ta xem như anh em. Ở đây không có giai cấp chủ tớ.

Chàng bước tới lấy cái túi gấm trên bàn viết, trao cho Lý Dân và nói :

- Đây, ta cho lão ít tiền lộ phí để chi dụng. Nhớ cất giấu trong mình, đừng để bọn gian tham trông thấy mà hại thân.

Lý Dân nhận túi tiền nặng trĩu, lòng cảm động nước mắt rưng rưng.

Trần quốc Anh quay sang Thiện Tâm bảo :

- Em dẫn lão đến gặp Trương Long, bảo đưa lão ra khỏi khu vực Trần gia trang, cũng nhớ vào kho lấy vài bộ quần áo cho lão làm hành trang.

Lý Dân không ngờ con người tài hoa văn võ này lại là

người hết sức chu đáo và tế nhị !

Càng biết thêm vị trí sĩ họ Trần, Lý Dân càng ngưỡng mộ kính phục và không biết nói gì hơn là rung rung lệ già từ.
